

Ygersi is een jongen van 12 jaar en woont dichtbij de stad Burrel in Albanië. Wij hebben hem en zijn gezin ontmoet tijdens onze rondreis door Albanië. De Albanen zijn arm (uitzonderingen zijn er genoeg, maar het overgrote deel is arm). Ygersi is gehandicapt en gehandicapten hebben geen toekomst in de maatschappij in Albanië. Daarom vraagt zijn moeder ons of wij Ygersi willen adopteren. Ze wil haar zoon weggeven, zodat hij een betere toekomst kan krijgen. Hartverscheurend.

Wat heeft Ygersi voor een handicap? Ygersi heeft een ernstig aangeboren heup dysplasie en een vorm van epilepsie.

De katholieke missiepost zorgt voor naschoolse opvang van kinderen uit arme gezinnen en geeft hen een warme maaltijd, voorlichting en biedt activiteiten. Genti, de manager van de Katholieke missiepost, heeft ons uitgelegd dat er diverse medische onderzoeken zijn geweest of Ygersi kan worden geopereerd. Dit blijkt te kunnen, maar in Albanië kan dit NIET. Uit eigen ervaring weten wij dat de medische faciliteiten in Albanië erg beperkt zijn. Omdat de missiepost erg op Italië is georiënteerd is daar onderzoek geweest wat de mogelijkheden zijn om Ygersi daar te laten opereren. Er is een chirurg in Bologna, Noord Italië, die de operatie gratis wil uitvoeren. Maar de ziekenhuiskosten, reis- en verblijfkosten e.d. worden geschat op € 14.000,00. Dit is voor het gezin nooit op te brengen en het lukt de missiepost ook niet om geld in te zamelen voor dit ene project.

Onze wens is om Ygersi te helpen en het geld in te zamelen. Wij zijn ondertussen gestart en naar mogelijkheden aan het zoeken voor fundraising. Hiervoor is onze kerk, de Vrije Evangelische Gemeente in Geldermalsen, bereid gevonden om ons project te steunen en via de ANBI status van de kerk het geld in te zamelen en te beheren.

Hieronder heb ik een gedeelte van ons reisverslag geplakt, waar wij deze ontmoeting beschrijven.

Het volledig reisverslag is te lezen op <http://discover4x4.nl/reizenalbania%202016.php>, waarbij Harrie in het ziekenhuis van Shkodër wordt onderzocht aan zijn oog. (netvlies loslating)

Zondag 25 september

De nonnetjes van deze missionarispost zijn al vroeg in de weer.

Vanaf 16:00 verzamelen zich mensen voor de kerk waar om 17:00 een mis wordt gehouden. De Albanen bekijken de Nederlanders en de Nederlanders de Albanen. Marianne besluit de wachtende vrouwen en kinderen te trakteren op koekjes. De zak gaat rond en er is een vrouw die een hele handvol uit de zak pakt. Eén koekje in haar mond stopt en de rest in haar zak steekt. Er wordt gecommuniceerd met een woordje engels en veel handgebaren. Genti, de manager van de missiepost, wordt erbij gehaald om te tolken. Eén vrouw vraagt of wij na de mis met hen naar huis willen gaan. Er wordt ons een auto van de missionarispost tot onze beschikking gesteld om deze mensen mee naar hun huis te nemen. Wanneer de mis is afgelopen krijgt Harrie de sleutels van een Fiat Panda 4x4 waar al vijf mensen op de achterbank zitten te wachten. Het eerste stuk van de route gaat over de geasfalteerde provinciale weg, daarna een stuk over een onverharde weg, waar de Panda op sommige stukken moeite heeft om vooruit te komen. Dan over nog een kleiner weggetje, deze loopt dood. Aan het einde hiervan de Fiat Panda 4x4 geparkeerd. Om te voorkomen dat wij in het donker achteruit moeten rijden wordt de Panda eerst gekeerd. Daarna lopen wij met de familie naar hun huis. Voor mijn gevoel is het wel 15 minuten lopen over een ezelpaadje, maar het is in werkelijkheid een stuk korter. Ontzettende armoede. Zij vonden ons geweldig. Wij vonden hen zoooooo lief. Oma staat van de bank op die onder het afdak staat en "gebiedt" ons plaats te nemen. Wij krijgen snoepje, koffie en druiven. De familie, stuk of 15, van oma tot baby krijgen niets. Alles voor de gasten. Marianne had haar cadeautjes bij zich en daar werd om gevochten. De aangeboden pennen worden uit Marianne haar handen getrokken zo kostbaar is dit kleine geschenk voor hen.

Oma zat daar, opa was er ook. Moeder Valbona, drie kinderen en geen man, bood haar oudste zoon van 12 jaar ter adoptie aan ons aan, om mee te nemen naar Nederland. Valbona wil graag een betere toekomst voor haar gehandicapte zoon. Hij heeft een aangeboren heup afwijking en epilepsie. Ja je leest het goed. Met tranen in haar ogen zei Marianne dat dit niet mogelijk is. Daar waren nog twee of drie dochters van oma, ook met kinderen **en zonder man**. Een van die kinderen, 17 jaar, heeft ook al een zoon van bijna 1 en

geen man. Marianne heeft het woongedeelte van Valbona gezien. Ongeveer 9 m². Valbona op een slaapbank, twee kids op 1 persoonsbed en grootste jongen op een kleed wat tussen de bedden ligt. Zij hebben echt NIETS, ook geen verwarming. Koken wordt gedaan onder het afdak op een fornuisje dat op hout wordt gestookt.

De kleinigheidjes die Marianne had uitgedeeld was veel te weinig voor dit arme gezin. We beloven ze morgen terug te komen en vragen hen wat er nodig is. Oma wil graag een kussen om op te slapen, kinderen willen kleurpotloden, schriften. Een van de boys vroeg om een fiets, de andere om een telefoon. Ik zei dat dat niet mogelijk was. Morgen gaan we met de manager van deze camping naar de stad Burrel om wat inkopen te doen. Erg schrijnende situatie. Valbona stak haar arm door Marianne haar arm en vroeg of zij erover na wilde denken om haar zoon aan te nemen. Huilenswaardig. Kinderen hebben niets te willen, denk ik.

Heb ergens gelezen dat ouders ook dochters verkopen.

Het is ongelooflijk wat we hebben gezien en meemaakt.

We hebben nog een groepsfoto gemaakt. Alle kids vochten om naast Marianne te staan. Opa bracht ons via het ezelspad weer naar de Panda, waar we gelukkig weer mee op de camping kwamen omdat benzine meter al in oranje stond.

Maandag 26 september

Vanmorgen eerst boodschappen gedaan. Basis boodschapjes: spaghetti, olijfolie, meel, suiker, waspoeder, e.d. en voor oma een hoofdkussen. Wij hebben ook koekjes en snoep voor hen meegebracht om iets van luxe te hebben. Verder kleurboeken, kleurpotloden, schriften, pennen, e.d..

Opa ziet ons het eerst wanneer wij komen aanrijden. Hij is met de koe op pad om die te laten grazen. Hij wil helpen met het dragen van de boodschappen. Wanneer wij arriveren bij hun huisje zijn de kinderen naar school. Valbona is deeg aan het kneden om brood van te bakken. Wij delen de boodschappen uit en er wordt bijna ruzie gemaakt wie wat krijgt. Het blijken twee gezinnen te zijn die ieder voor zich dienen te zorgen, dus hebben wij een verdeling gemaakt om ruzie te voorkomen. Valbona vroeg Marianne apart in haar "huisje" om geld. Zij heeft haar iets toegestopt en gezegd dat het voor haar was en niet voor oma die daar de dienst uit maakt. Ze moest zo huilen om de hopeloze situatie. We kregen nog een glas druivensap, vers geperst van eigen druiven. Van Valbona kregen wij kaas, van haar zus vijf eieren. Toen wij weer de terugtocht aanvaardden ging zus het kippenhok in en Harrie begreep wat ze ging doen. Ze kwam terug met een grote kip in haar hand. Die is voor ons. Oh, help hoe maakt Marianne nu duidelijk dat ze dat niet wil. Ze boog zich voorover, liep hard weg. Teleurstelling alom bij hen. Valbona zou de kip wel even plukken voor ons. Erg hoor, dat ze ons iets wilde geven van het weinige dat ze hebben. Het hele gezin begeleidt ons naar de auto en zwaait ons uit.

Wij vervolgen onze reis.